

samfunds Side, i og for sig heldig og kendes jo de allerfleste Steder, hvor man har Institutioner af lignende Art som dem, vi nu tænke paa at indføre. I øvrigt skal jeg dog med Hensyn til særlig dette Kapitel bemærke, at der er kommet en Henvendelse til os fra det nuværende Sagførersamfunds Formand eller Bestyrelse, som ikke gaar imod selve Tanken, men ønsker forskellige Forandringer deri. Det have vi imidlertid ikke kunnet tage under endelig Overvejelse. Jeg skal blot bemærke, at en Sammensmeltning af den frivillige Organisation, som bestaar nu, og den officielle, med disciplinær Myndighed udrustede Organisation, vi her tænke paa, neppe er gørkelig, fordi den frivillige Forening jo har mange andre Øjemed end disse, f. Eks. Understøttelsesøjemed, som ganske falde udenfor disse Sagførersamfunds Opgave, og som paa den anden Side maaske ville være vanskeligt forenelige med en disciplinær Myndighed, som staar under Landsretten og stadig maa kunne appellere til den. Det kan derfor godt være, at vort endelige Resultat bliver det, at de to Institutioner, den frivillige og den autoriserede, den med disciplinær Myndighed, helst maa bestaa ved Siden af hinanden og som Følge heraf heller ikke behøve at være aldeles ensartede i deres Udførelse.

Dernæst har Udvalget indføjet et nyt Afsnit om Politimyndigheden. Lovforslaget har ikke fra de tidligere Lovforslag optaget et Kapitel eller Afsnit om Anklagemyndigheden. Det lader den særlige Anklagemyndighed ganske falde, den, vi tidligere have kendt, og det er ganske naturligt, fordi Lovforslaget selv, som jeg senere kommer til at omtale, ikke hviler paa Anklageprincippet, særlig ikke paa dettes Gennemførelse i Forundersøgelsen. Naar vi altsaa acceptere dette: at man saaledes opgiver Anklageprincippets Gennemførelse indtil videre — i ethvert Tilfælde i lang Tid rimeligvis —, kunne vi som Følge deraf ikke have noget imod, at hele denne Institution, den offentlige Anklagemyndighed, organiseret paa den Maade, som tidligere var paatænkt, bortfalder. Men derimod kan det naturligvis ikke undgaas, at Politiet ogsaa netop under de ny Forudsætninger maa forstærkes, og at Trangen dertil maa være til Stede, hvad enten Politiet skal være til Hjælp for de nuværende Paatalemyndigheder eller selv er Paatalemyndighed eller er traadt i Tjeneste hos en Anklagemyndighed. Politiet maa forstærkes, hvis ikke Samfundets Retssikkerhed under de ny Former skal lide maa-

ske alt for stærkt. Det er ogsaa anerkendt i de Bemærkninger, hvormed Lovforslaget er forelagt. Lovforslaget har tænkt sig, at det skulde ske ved en samtidig Lov. Den Tanke have vi intet imod; men kun har hele Udvalget ment, at der dog var visse Dele af de tidligere Bestemmelser i Afsnittet om Politimyndigheden, som med Rimelighed burde have sin Plads her, og at den hele øvrige Organisation og Forstærkelse af Politimyndigheden, naar den skulde ske ved særlig Lov, da maatte blive en Betingelse for nærværende Lovs Ikrafttræden. Derom har hele Udvalget været enigt.

I anden Bog, som handler om de fælles Bestemmelser, ere de Ændringsforslag, som jeg behøver at dvæle ved, af langt ringere Udstrækning. Det første, jeg behøver at omtale, er et Dissenspunkt, som er kommet frem med Hensyn til Pressens Vidnepligt. Lovforslaget har i Overensstemmelse med, hvad Folketinget tidligere har vedtaget, optaget en Bestemmelse om Fritagelse for Pressen for at vidne om Op-havsmanden til en Meddelelse eller Udtalelse i Pressen, medmindre Sagen angaar enten en Embedsforbrydelse eller en anden Forbrydelse. Landstinget har tidligere ment og mener endnu stedse, at der ingen Grund er til at stille Pressen saa ekseptionelt gunstigt. Spørgsmaalet hænger jo ikke sammen med Pressefriheden; denne fritager for Vidnepligt med Hensyn til Indholdet af, hvad der offentliggøres, men at noget skal kunne offentliggøres i Strid med Lovens Krav, det kræver Pressefriheden ikke, at man skal anerkende. Spørgsmaalet er alle Vegne meget debatteret. Vi finde det principielt urigtigt at give Pressen en saadan privilegeret Stilling. Paa den anden Side skal det indrømmes, at saaledes som Lovforslaget nu er formet, er i de fleste, alvorlige Tilfælde, hvor det gælder en virkelig betydningsfuld Forbrydelse, enten en Embedsforbrydelse eller en Forbrydelse, som kan medføre strengere Straf, Pressen ikke bleven fritaget, og jeg forudsætter derfor Muligheden af, at man paa dette Punkt kunde komme til en Overenskomst.

Det næste Punkt, jeg behøver at omtale, er et andet stort Dissenspunkt mellem Udvalgets Flertal og Mindretal. Det er ogsaa arvet fra tidligere Tid som et Dissenspunkt mellem Folketing og Landsting. Det deler sig i to Spørgsmaal. Det første Spørgsmaal er, hvem der skal være fritagen for Edspligten. Alle ere enige, i alt Fald i Udvalget, om, at Edspligten ikke